

HET COMPROMIS VAN LONG ISLAND

HET TAFFY
BRODESSER-
AKNER
COMPROMIS
VAN LONG
ISLAND

EEN ROMAN

Vertaald door Frank Lekens en Petra C. van der Eerden

2024 Prometheus Amsterdam

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds (www.letterenfonds.nl).

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Long Island Compromise*

© 2024 Taffy Brodesser-Akner

© 2024 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Frank Lekens en
Petra C. van der Eerden

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagbeeld Simone Lueck/Millennium Images Ltd

Foto auteur Emil Cohen

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 5681 7

Een dibboek in het raderwerk

Wil je eens een verhaal met een vreselijk einde horen?

Op woensdag 12 maart 1980 werd Carl Fletcher, een van de rijkste mannen van de voorstad op Long Island waar wij zijn opgegroeid, ontvoerd vanaf zijn oprit toen hij op weg was naar zijn werk.

Het was een doodgewone ochtend. Carl was opgestaan, had gedoucht en zich aangekleed en was naar beneden gegaan om zijn vrouw Ruth gedag te kussen, net zoals altijd. Ruth had hun twee zoons Nathan en Bernard hun kom cornflakes al voorgezet toen Carl ze een aai over hun bol gaf, de keuken verliet en de deur uit stapte, het heldere zonlicht in. Het weer was in die tijd over het algemeen nog overzichtelijk en het voorjaar piepte al door het smeltwater van een eindwinterse sneeuwbuï die de tijd nam om weg te sijpelen. De lichtweerkaatsing verblindde hem een beetje; er dansten nog donkere vlekken voor zijn ogen toen hij de autosleutel in het portier van de Cadillac Fleetwood Brougham stak die hij het jaar daarvoor had aangeschaft.

Zijn hersenen hadden het geluid van andere voetstappen in de sneeuwresten nog niet geregistreerd toen er een man op zijn rug sprong die hem met een snelle, sierlijke beweging een kap opzette en Carls wereld in één klap verduisterde. Binnen in de kap werd het geluid van zijn eigen plotseling versnelde ademhaling en gegrom versterkt. Weer iemand anders – het waren twee mannen – trok de autosleutels uit het slot en ging achter het stuur zitten terwijl de eerste man met Carl vocht. Nu was Carl een lange man. De twee anderen leken een stuk kleiner. Het was puur de schrik van de aanval waardoor ze Carl met succes op de vloer van zijn auto wisten te duwen.

De Brougham reed weg, de c-vormige oprit af, weg van het enorme

huis in tudorstijl aan St. James Drive langs het water waar de Fletchers woonden. Ze reden door de gemeente Middle Rock, sloegen rechts af Ocean Vista Road op, langs de eveneens kolossale huizen van de burens van de Fletchers, en toen de brug over, waarna ze ongeveer drie kilometer verder langs het ruim zes hectare grote landgoed kwamen waar Carl was opgegroeid en waar zijn moeder op dat moment aan een antieke schrijftafel cheques uitschreef voor het elektriciteitsbedrijf en de synagoge. Toen langs de bibliotheek, langs de slager, langs Duplo's Ski & Skate Shop, waar zijn moeder ooit rolschaatsen voor Carl had gekocht en hijzelf pasgeleden een eerste tennisracket voor zijn oudste zoon; langs de afslag naar de synagoge waar Carl bar mitswa was geworden; langs de feestzaal waar hij getrouwd was; langs het twee stratenblokken lange getto van garagebedrijven, rechtsaf via de Shore Turnpike Middle Rock uit, een gemeente die tot dat moment vooral bekend was als de setting van een beroemde roman uit de jaren twintig (en het feit dat de auteur er had gewoond), en later ook als de eerste Amerikaanse voorstad waar het joodse aandeel in de bevolking de vijftig procent had aangetikt.

De ontvoerders stopten na ongeveer een uur, trokken Carl van de vloer van de auto en sleepten hem een paar traptreden op, een enorme ruimte in (aan de echo van de voetstappen kon Carl horen dat het een enorme ruimte was), waarna ze hem twee trappen af sleurden die net zo aanvoelden als de stalen roostertrappen in de fabriek waarvan Carl de eigenaar was, Consolidated Packing Solutions, Ltd. Daarna werd hij een kleine ruimte in geduwd waarvan hij vermoedde dat het een kast was. Het duister werd nog duisterder. De Brougham werd nooit meer gevonden.

Tot drie uur die middag had niemand door dat Carl vermist was. Een uur daarvoor had Ruth na een blik op de klok beseft dat het tijd was om Nathan van school te halen. Ze zat in het begin van haar derde zwangerschap en de ochtendmisselijkheid was 's middags nog steeds niet minder, en ze was bang dat het niet echt door ochtendmisselijkheid maar door een virus kwam dat ze zich die ochtend op de bank had gevlijd en daar het grootste deel van de middag was blijven liggen, waarbij Bernard, die vier was, drie herhalingen van *Gilligan's Island* achterelkaar had mogen kijken. Ze overwoog haar vriendin Linda Messinger te bellen of zij Nathan kon ophalen, maar ze had Linda ook al gevraagd hem die och-

tend tegelijk met Jared, haar eigen zoontje van zes, naar school te brengen. Linda wist nog niet dat Ruth zwanger was, dus vroeg Ruth het haar liever niet – twee keer een lift op één dag zou een veeg teken zijn en ze wilde niet dat iemand het nu al wist, zelfs niet Linda Messinger, van wie ze niet altijd zeker was of ze wel aan haar kant stond. Dus belde ze haar schoonmoeder Phyllis. Phyllis was een weduwe met een chauffeur en ze woonde een stukje verderop, een kwieke vrouw van vijftig of vijfenvijftig (ze had al haar geboortedocumenten vernietigd toen ze zesendertig werd – of eenendertig, dat wist niemand zeker).

Terwijl Ruth op Nathan wachtte, belde ze de fabriek om Carl te vragen of hij onderweg naar huis eieren en spaghetti kon halen. De telefoon werd opgenomen door zijn secretaresse Hannah Zolinski, die haar eerst even aan het lijntje hield en vervolgens verward klonk en uiteindelijk vertelde dat Carl die dag helemaal niet op kantoor was verschenen. Hannah was ervan uitgegaan dat hij een dag vrij had genomen. Daar had ze wel van opgekeken, zei ze tegen Ruth, aangezien er een inkooporder voor het Albertson-account moest worden afgehandeld, en Carl had de dag daarvoor nog zijn bezorgdheid uitgesproken over het getreuzel met die order door de ontwerpafdeling. Hierdoor kon de fabriek dagen of zelfs weken gaan achterlopen. Hannah had hem niet thuis gebeld, vertelde ze Ruth, omdat dat niet nodig was geweest; de ontwerpafdeling was over de brug gekomen en de productie voor Albertson verliep nu op rolletjes. (Stilletjes was Hannah bang dat Carl haar wél had gezegd dat hij de dag vrij nam en dat ze dat was vergeten, en daar zou Carl kwaad over worden. Hannah had zich onlangs verloofd met een man van de technische afdeling en Carl had haar de laatste twee weken al een paar keer op de vingers getikt omdat ze zo verstrooid was. Hannah wist dat Carl trots was op een bepaalde vorm van leidinggeven, ‘de touwtjes strak in handen’, wat voornamelijk inhield dat hij ervan uitging dat hij constant door iedereen bestolen werd – soms in de vorm van geld, maar vooral in de vorm van tijd. Dat was een les die hij had meegekregen van zijn eigen vader, die de fabriek was begonnen en er tot zijn dood leiding aan had gegeven, en dat was de reden dat Carl zelden vrij nam, laat staan zomaar ineens, en ook waarom Hannah later tegen de politie zei dat ze het nog wel zou hebben geweten als Carl haar had verteld dat hij die dag vrijaf nam.)

Ruth beëindigde het gesprek en stond een hele tijd bij de telefoon met

haar vinger aan haar mond terwijl de verbinding werd verbroken, de lijn eerst stilviel en vervolgens de kiestoon klonk, en daarna het obscene harde geruis van een keukentelefoon uit de jaren tachtig die van de haak lag. Haar schoonmoeder kwam binnen en haar blik ging van Ruth naar de telefoon en terug naar Ruth.

‘Wat mankeert jou?’ vroeg Phyllis.

Binnen een kwartier was de politie ter plaatse. Binnen een uur kwam Ruths moeder Lipshe binnen. Binnen vierentwintig uur sloeg de FBI zijn kamp op in het huis van Carl en Ruth: vijf fulltimeagenten (van wie er twee John heetten), onder wie één vrouw (Leslie), die de klok rond aanwezig bleven en sliepen in de logeerkamers en de kinderkamers en de woonkamer. Er waren drie medewerkers van het politiebureau Middle Rock aan het huis toegewezen, maar daar had je eigenlijk weinig aan. Door zijn rijkdom en relatieve afstand tot alles wat ook maar op een arbeidersbuurt leek, was Middle Rock in de jaren tachtig een buitengewoon veilige plek en had de lokale politie geen enkele ervaring met zoiets vreemds en in theorie gewelddadigs als een plotsklaps vermiste persoon.

Ruth liet de FBI-agenten recente foto’s zien van Carl bij de bar mitswa van hun neefje en gaf ze een beschrijving van hem: een meter negentig, stevig maar niet dik, een goeie kop mooi bruin haar dat iedere logica tartte (op zijn drieëndertigste nog steeds maar een 1 op de Hamilton-Norwood-schaal van kaalheid bij mannen, net zoals toen ze hem had leren kennen), bruine ogen die hij altijd leek dicht te knijpen maar die evengoed vriendelijk keken, en een neus waarvan de punt omlaagwees zodat het bijna altijd leek alsof hij lichtelijk walgde van de dingen waar hij naar keek. Haar blik bleef hangen bij een foto waarop hij met haar danste en zij over haar schouder keek, misschien omdat ze haar naam hoorde roepen door een kennis of gewoon door degene die de foto had genomen. ‘Hier zijn we aan het dansen,’ zei ze. De agenten knikten peinzend en schreven in hun opschrijfboekjes.

En ze stelden vragen: was er iemand *kwaad* op hem? Had iemand reden om hem te *bedreigen*? Had hij het wel eens over *vijanden* of zelfs maar iets onschuldigers, gewoon iemand die een hekel aan hem had? Was er – niet kwaad worden – was er misschien een andere vrouw in het spel?

‘U hebt het steeds over ene Hannah Zolinski,’ zei een van de twee Johnnen met een blik op zijn aantekeningen.

‘Dat is zijn *secretaresse*,’ zei Ruth geïrriteerd. Ze vond het niet prettig om zich zo aangevallen te voelen; ze vond het niet prettig dat ze naast de stress van deze absurde situatie ook nog de reputatie van haar man moest zien te redden, terwijl het bijna iedereen volslagen duidelijk leek dat hem iets overkomen was. ‘Als u eens wist hoe hij zich soms aan haar ergert,’ probeerde ze nog. Toen haastig, alsof dat hem in zijn afwezigheid van verdenking zou zuiveren: ‘Ze is verloofd! Hannah heeft zich onlangs verloofd! Met een socialist nota bene!’

Haar huis stond op zijn kop. Mannen die Ruth nooit eerder had gezien liepen in en uit. Busjes op haar oprit. De telefoon die maar bleef rinkelen. Te midden van dit alles kwam Arthur Lindenblatt binnenlopen, de neef van Phyllis. Hij was als advocaat gespecialiseerd in erf- en trustrecht, en belangrijker nog, hij was de erf- en trustrechtadvocaat van de familie, wat betekende dat hij de familieadvocaat was, aangezien de Fletchers tot op dit moment nooit voor iets anders een advocaat nodig hadden gehad dan voor hun veelomvattende testamenten en hun gigantische trustfondsen. Phyllis had hem meteen gebeld zodra de politie de FBI had ingeschakeld. Hij had die dag thuis in Roslyn zitten werken, omdat hij aan het einde van de middag naar het gerechtsgebouw van Nassau County moest voor een testament. Hij liep net naar zijn auto toen zijn vrouw Yvonne hem van bij de voordeur achterna brulde dat zijn tante Phyllis aan de lijn hing en dat het dringend was.

Arthur kwam die dag niet meer in het gerechtsgebouw. Hij arriveerde bij de Fletchers midden in een van de eerste van een reeks korzelige gesprekken tussen Phyllis en de FBI-agenten. Een van hen had net naar Phyllis verwezen als de moeder van Ruth – ‘Hoe laat zei u dat uw moeder u belde?’ vroeg een van de Johnnen – en Phyllis stond ze nu te trakteren op een gedetailleerde verhandeling over de stamboom van de familie Fletcher en dat het toch heus niet zo ingewikkeld was om die te begrijpen en dat ze hun werk naar behoren moesten doen als ze competent wilden overkomen bij de mensen die op hen rekenden.

‘Dus dit is mijn schóóndochter,’ zei Phyllis toen Arthur binnenkwam, gekleed in zijn regenjas en met zijn aktentas in de hand. ‘Mijn zóón is de vermiste. Zo moeilijk is het niet om dat op een rijtje te houden.’

De agenten staarden elkaar aan, nog meer in verwarring dan eerst. Phyllis en Ruth hadden eenzelfde kenmerkende spitsheid van gezicht. Ze

hadden eenzelfde kin die in een punt naar voren boog (wat Ruth beter stond dan Phyllis) en een neus die gemodelleerd was door dezelfde plastisch chirurg in Manhattan, een arts die er in heel Long Island om bekendstond dat hij als geen ander de kromming van een parenthese – of zelfs van een accolade – kon omvormen, niet zozeer tot de skihelling die alle joodse meisjes dachten te willen maar niet moesten krijgen omdat die vloekte met hun andere vrij prominente, uiterst semitische gelaats-trekken, maar tot iets passenders: de chique wipneus die in een hoek van 106 graden omhoogwees en smal toeliep naar een iets bredere punt die wellicht iets beter leek te passen bij de rest van hun joodse gezicht. Zo veel moeders en dochters bestelden diezelfde neus bij diezelfde dokter dat als de evolutietheorie van Lamarck zou kloppen en de dochter van de dochter met precies diezelfde nieuwe neus geboren zou worden, die neus uiteindelijk vanzelf de typische Joods-Amerikaanse neus zou worden. Phyllis en Ruth waren natuurlijk geen moeder en dochter, maar ze waren ieder apart bij die arts geweest voor ze elkaar ooit hadden ontmoet. Ze hadden ook dezelfde bruine ogen en hetzelfde enigszins roodbruine haar, droog gestreken na elke wasbeurt (volgens de evolutietheorie van Lamarck zou je uiteindelijk ook joodse meisjes met steil haar krijgen, al zou dat een strop zijn voor de Amerikaanse economie). Kortom, Carl was getrouwd met een versie van zijn moeder, zodat zelfs een begaafde – zij het dan niet-joodse – federaal agent redelijkerwijs door elkaar zou kunnen halen wie hier nu biologisch verwant was aan wie.

‘Ik kan alle vragen beantwoorden,’ zei Arthur tegen de agenten, en hij zette de aktentas neer en schudde hun de hand. ‘Kan Ruth naar de kinderen?’ En Ruth verdween naar haar slaapkamer, waar ze door haar eigen moeder in het Jiddisch werd getroost terwijl ze op haar schoot lag te huilen. (Arthurs beschermende houding werd in eerste instantie geduid als een drang om alle informatie in de hand te houden en zou later de voor-naamste reden zijn dat de FBI hem korte tijd als mogelijke verdachte beschouwde. Maar het was geen controledwang van Arthur, het was een beschermende reflex. Arthur was een zachtaardige, vriendelijke man die geneigd was om zichzelf weg te cijferen en inmiddels jaren ervaring had in het met gehoorzame dienstbaarheid sussen van de hevige luimen van zijn tante Phyllis.)

De FBI-agenten begonnen Arthur hun minder voorzichtige vragen te

stellen over de familie. Deze nieuwe vragen gingen uiteraard over geld. Want de agenten hadden eerst plichtmatig rondgesnuffeld naar vrouwen en auto-ongelukken en zenuwinstortingen, bijna uit beleefdheid, maar hadden toen eens een goede blik op dit huis geworpen – het grootste in een hele wijk vol uitermate plunderbare huizen, met het houten terras dat zich over het water van de Long Island Sound uitstreckte alsof de Sound hun privézwembad was, hun privézwembad, de halvemaanvormige oprit, de moderne apparatuur, de marmeren badkamers, de fluwelen bankstellen, de Jaguar xJ6 (van Ruth) op de oprit. Vervolgens hadden ze van de lokale politie gehoord dat de moeder een stuk verderop op een landgoed van ruim zes hectare aan hetzelfde water woonde en toen wisten ze eigenlijk meteen wat hier werkelijk aan de hand was, namelijk dat de familie Fletcher niet gewoon rijk was, maar buitengewoon, absurd, ontvoerbaar rijk.

Phyllis had zich intussen in Carls studeerkamer geïnstalleerd en beantwoordde telefoontjes van de Vrouwenkring van de sjoel en de vrouwen van het Historisch Genootschap van Middle Rock (in beide gevallen was zij de voorzitter). Zelf belde ze met haar diverse connecties – de voorzitter van de gemeenteraad, de burgemeester, hun raadslid, een staatssenator die in het verleden had geholpen met fabriekskwesties, een van de plaatselijke Congresleden die de Fletchers met regelmaat hadden ontvangen op feestdagen en de bar en bat mitswa's van hun respectievelijke kinderen – die haar stuk voor stuk verzekerden dat een menigte mensen vastbesloten was Carl te vinden, dat op elk kantoor een taskforce werd opgetuigd, dat alle middelen werden ingezet, dat ze precies wisten wie zij was en dus precies wie Carl was. De Johnnen en Leslie smeekten Phyllis om zich er niet verder in te mengen en de leiding aan hen over te laten, maar ze liet zich niet weerhouden. Phyllis had een vermoeden, een uitermate joods idee dat voortkwam uit gebeurtenissen die zich in haar tijd van leven hadden voltrokken, dat juist haar relaties haar in dezen eerder zouden helpen dan de gezagsdragers die met die taak waren belast – dat het snel en naarstig opsporen van haar vermiste zoon, die met het verstrijken van de uren steeds vermister raakte, niet gedaan zou worden door iemand die verplicht was haar te helpen, maar door iemand die bij haar in het gevlug wilde komen.

Tegen de tijd dat de Mannenclub van de synagoge zoektochten op

touw zette, lieten de FBI-agenten hen maar begaan. Ze zagen dat ze niets tegen de kracht van Phyllis konden beginnen, dus stemden ze hun strategie erop af. De agenten bedachten dat dit misschien iets was waardoor een eventuele ontvoerder kon denken dat niemand enig idee had waar ze moesten zoeken, wat hem op zijn beurt misschien zou geruststellen en slordig zou maken. Met een zogeheten modem werden er via allerlei politienetwerken opsporingsberichten en compositietekeningen verspreid. Het hele huis werd voorzien van aftapapparatuur en bewakingscamera's. De kentekens op de Long Island Expressway werden genoteerd, alsof Carl misschien gewoon heen en weer reed tussen Middle Rock en Riverhead, Middle Rock en Riverhead.

Maar niemand kon hem vinden. Ze konden zich niet eens *indenken* waar hij was. Zijn auto was verdwenen, alsof die de hemel in gezogen was. Naarmate de eerste dag overging in de tweede en toen de derde, konden mensen die ideeën hadden over Carls verblijfplaats hun gedachte niet eens afmaken, hun veronderstellingen verdampten al in hun mond voor ze in volzinnen waren veranderd. Een mens kon al die scenario's niet rijmen met die gemelijke, softe, volstrekt kleurloze steunpilaar van Middle Rock die plotseling een verhaal had – die plotseling een *ziel* had – vanaf het moment dat hij op een doodgewone woensdag in maart vanaf zijn oprit was verdwenen.

Een ontvoering in Middle Rock. Een *ontvoering*? In *Middle Rock*? Een plek die de wereld van een veilige afstand bezag – een plek die de keus had wanneer en hoe er op die wereld gereageerd werd – lag nu midden in die vuiligheid, in de wereld van de smerige misdaadfilms die te zien waren in de bioscoop aan Spring Avenue Road, van de clandestiene beerput van de rioolpers en de goddank afgesloten jaren zeventig en de reddeloos verloren steden die ze lang geleden achter zich hadden gelaten. Een ontvoering! In Middle Rock!

Zowel Nathan als Bernard werd de eerste twee dagen van het gezinsdrama thuisgehouden. In de kleuterklas van de oude juf Annette lag het kastje van Bernard Fletcher niet vol met zijn gebruikelijke buitensporige hoeveelheid crackertjes en Sultana's. Juf Annette dacht aan Bernard, zo nieuwsgierig en onverschrokken. Hoe moeilijk het voor zo'n jongetje zou zijn om al zo vroeg te ervaren waarom de grenzen bestonden die ze hem

steeds met zo veel moeite moesten opleggen. In lokaal 1B van de Middle Rock Basisschool stond ook het polyester bankje van Nathan Fletcher er eenzaam bij. Nathan was al zo'n gespannen kind; dit zou beslist niet helpen. In de lerarenkamer verderop in de gang vertelde Nathans juf aan de andere meiden dat haar zus een tijdje iets met Carl had gehad toen ze nog op de middelbare school zaten, en ze dacht dat ze haar moeder eens had horen zeggen dat hij depressieve neigingen had. Had Carl er een einde aan gemaakt? Was Carl weggelopen? Had Carl al zijn geld opgenomen om zijn leven niet meer te hoeven slijten onder de duim van zijn angst-aanjagende moeder en die tirannieke, overkritische vrouw van hem, die op Nathans ouderavonden altijd leek over te lopen van klachten en vermoedens? Het hoofd van de basisschool liep de lerarenkamer in voor een kop koffie en begon over zijn herinneringen aan de ontvoering van Patty Hearst, waarop de ogen van de juffen begonnen te stralen: hadden zij Hearstjes in hun midden? Waren de Fletchertjes hun Hearstjes?

Elders: in de nieuwe avocadogroene keuken van Walter en Bea Goldberg sloot Bea het zware deurtje van haar reusachtige nieuwe magnetron en stelde hem in op drie minuten voor een recept uit het kookboek *Diner bij toverslag! In vijf minuten met je nieuwe magnetron* (een uitgave van de fabrikant van de magnetron), waarna ze met haar bijpassende avocadogroene vaste telefoon met een lang snoer Marian Greenblatt belde of zij dacht dat Carl ervandoor was met die secretaresse van hem die ze hadden gezien toen hij zijn dertigste verjaardag vierde. Marian, die in haar nog nieuwere mosterdkeurige keuken met haar eigen bijpassende vaste telefoon argwanend naar haar eigen nieuwe magnetron stond te kijken en zich afvroeg hoe het mogelijk was dat je daar géén kanker van kreeg, zei dat ze durfde te wedden dat Marjorie, die mallotige zus van Carl, achter de hele zaak zat. Marian had die theorie gehoord van Rona Lipschitz, de vrouw van de cateraar, die Marian eraan herinnerde dat Marjorie door haar moeder was ontferd toen ze zich jaren geleden met die oplichter had verloofd, wat haar ter ore was gekomen doordat Marjorie het overal rondbazuinde tot haar moeder er lucht van kreeg en er een eind aan maakte. Toen, nog maar een paar maanden voordat Carl vermist raakte, waren Marian en haar man Ned in een restaurant in Manhasset Marjorie en haar *nieuwe* vriend tegen het lijf gelopen, en hadden ze vastgesteld dat die nieuwe vriend een gewetenloos type leek, waar ze wel meteen bij zeiden

dat Marjorie nog even onschuldig (dom) overkwam als altijd. De Lipschitzen zouden daar bij Marjorie niet voetstoots van uitgaan. De Lipschitzen hadden inmiddels al te veel gezien. De Lipschitzen duldden niet eens een magnetron in hun huis.

Intussen, bij de bowlingclub van de joodse vrouwenvereniging Hadasah waar Ruth onder dwang van Linda Messinger lid van was geworden, zaten de vrouwen (behalve Ruth uiteraard) op hun plastic kuipstoeltjes ademloos details uit te wisselen – niet alleen over de ontvoering, maar de idioterie van het concept van het idee van een ontvoering in hun kringen. Ze waren sprakeloos, zeiden ze steeds, sprakeloos!

Maar in al hun sprakeloosheid konden ze er toch niet over ophouden. Ze waren niet eens van plan die dag te gaan bowlen; ze waren komen opdagen om in een andere setting verder te kunnen praten over de onvoorstelbare gebeurtenissen, om de eindeloze hoeveelheden informatie te bespreken die ze hadden verzameld of gededuceerd of verzonnen, om te verwerken wat er aan de hand was met hun vriendin en de kinderen – lieve god, die arme jongens – en hun woonplaats en daarmee de wereld. Alleen Cecilia Mayer had haar bowlingschoenen aan, al was ook zij binnengekomen met een standpunt en begon ze al snel de verschillende manieren uit te duiden waarop ze aan Ruth had gemerkt dat het de afgelopen maanden niet! helemaal! goed! ging! in haar familie. Ze had Ruth en Carl gezien bij de bar mitswa van Michael Feldman, waar ze niet hadden gedanst en zich niet tegoed hadden gedaan aan het Weense dessertbuffet, wat natuurlijk de theorie staaft dat Carl een verhouding had en dus waarschijnlijk de benen had genomen met een vrouw. Linda Messinger, blijkbaar loyaal tot het einde, was degene die Cecilia onderbrak om erop te wijzen dat er helemaal geen problemen waren in de familie Fletcher, en bovendien, sinds wanneer was Cecilia Mayer eigenlijk precies dik genoeg met de Fletchers om te kunnen bemerken dat er iets anders was dan anders? Hadden de Fletchers haar wel eens uitgenodigd voor een dinertje bij hen thuis? Ooit? Cecilia schoot op hoge, klaaglijke toon in de verdediging, ze zei dat Linda moest ophouden en bekende aan de groep dat zij, Cecilia, in verwachting was en dat Linda haar in haar toestand niet zo moest aanvallen! Dat gaf de vrouwen iets anders om over te praten en ze doken op Cecilia met de gebruikelijke vragen terwijl Linda Messinger boosaardig zat te grijnzen.

Onze grootmoeders hielden ons vaak voor dat het niet uitmaakte hoezeer je iemand benijdde, want als iedereen zijn pakket problemen in het midden van een kamer zou gooien en een ander pakket mocht uitzoeken, dan zou je gegarandeerd je eigen problemen kiezen. We wisten niet of dat altijd klopte, vooral als het om de Fletchers ging, maar misschien wisten we dat nu wel. Misschien konden we nu oprecht zeggen dat we onze eigen problemen zelfs boven die van hen zouden verkiezen.

Of niet? Niet alleen de klap van een misdaad in de gemeenschap ging met de verbeelding van Middle Rock op de loop; het was ook de stank van de glamour die ermee gepaard ging. Het was de rijkdom van de Fletchers. Hun *geld*. Middle Rock was een voorstad zoals ze niet meer bestaan, een woonplaats gekenmerkt door gemeenschappelijke normen en waarden en bevolkt door een keur aan mensen van de middenklasse tot de welgestelde bovenlaag die er tussen mensen met diezelfde normen en waarden wilden wonen. Het probleem van extreem rijke mensen die wonen te midden van gewone mensen uit de middenklasse – wat die mensen uit de middenklasse dwingt zichzelf niet meer te beschouwen als enorme geluksvogels, maar in hun resterende onvrede te blijven hangen – was een probleem dat in de jaren negentig werd opgelost met de wildgroei aan massaproductiehuizen, de zogenaamde McMansions. Plotseling kregen ook de leden van de middenklasse in hun gestuukte holle muren alle ruimte voor hun grootheidswaan. Maar we hebben het nu over de jaren tachtig, en toen had Middle Rock nog steeds zijn eigen gettobuurtjes: de extreem rijken aan het water, de louter bemiddelden verder landinwaarts. Iedereen wist wie er heel veel en wie gewoon wat geld had; wie waar vakantie vierde en wie een tweede huis had. De Fletchers, in dat reusachtige huis aan het water, op korte afstand van het nog reusachtigere omheinde landgoed aan het water waar Carl was opgegroeid, nou ja, die stonden aan de top.

Maar al dat geld had dezelfde werking als het witte houten hekwerk rondom het landgoed van de Fletchers: het belemmerde het uitzicht. Je kon de Fletchers niet goed zien door de nevel van hun fortuin en de gedachten die je daarbij had. Maar nu, nu Carl vermist was en de straten gonsden met gesprekken over zijn verdwijning, konden de inwoners van Middle Rock de Fletchers eindelijk echt zien. Nu was het allemaal openbaar, en onder het mom van medeleven konden de burens van de Flet-

chers eindelijk gewoon onder elkaar lucht geven aan hun zorgen om hun eigen financiële toestand en hun eigen succes en hun eigen toekomst en hun eigen nalatenschap, en als hun slechtste kant de overhand kreeg lagen ze laat op de avond op het kussen tegen hun echtgenoot te fluisteren, niet waar zou Carl Fletcher nou toch zijn, of zijn wij in gevaar of is de wereld veranderd, maar: waarom *wij* niet? Waarom zijn *wij* niet rijk genoeg om ontvoerd te worden?

De vijfde ochtend dat Carl vermist was, lag Ruth in bed naar de muren te staren toen de zon opkwam. De schaduwen van de bomen voor haar raam op de eerste verdieping vormden een boter-kaas-en-eierenruit die haar deed denken aan het latwerk in de tuin van Carls ouderlijk huis. Naarmate er meer licht in de kamer viel, losten de schaduwen langzaam op in de muur en kreeg ze het gevoel dat ze hem opnieuw verloor. De kinderen lagen bij haar in bed: Nathan die haar met alle vier zijn ledematen ergens aanraakte; Bernard die over haar voeten liggend in slaap gevallen was als een puppy, maar lang niet zo trouw.

Ruths gedachten dwaalden af naar Brooklyn, waar ze was opgegroeid. Elke nacht lag ze slapeloos naar het plafond te staren en vroeg ze zich af of het bijgeloof dat ze als klein meisje had aangeleerd dit alles had kunnen voorkomen. Ze was eigenlijk meteen gestopt met dat soort bijgeloof, die beschermende slagen in de lucht, toen ze de vriendin en daarna de vrouw was geworden van een man wiens rijkdom op zichzelf al een uitgebreid systeem van beschermelingen was. Er was haar als meisje een hele massa rituelen bijgebracht om haar voor letsel en overlijden te behoeden: driemaal spugen bij het horen van een enge gedachte; met haar rechtervoet het huis binnenstappen om rampspoed af te wenden; nooit haar vinger- en teenagels op dezelfde dag knippen want dat doen ze op de dag dat je begraven wordt; niet aan de hoek van een tafel zitten omdat ze anders zeven jaar lang niet zou trouwen. Ze had geleerd om steeds opnieuw 'God verhoede' te fluisteren, om op de grond te spugen als de namen van haar vijanden vielen. Maar de laatste jaren, sinds haar huwelijk, begon ze in te zien dat al dat bijgeloof dat ze van thuis had meegekregen de onnozele last was van een arm en wanhopig volk dat machteloos en niet-begrijpend moest toezien dat het voortdurend de dood in werd gejaagd. Als al dat bijgeloof bedoeld was om bescherming te bieden tegen

de gevaren waarmee hun armoede hun had begiftigd, dan was geld de oplossing en konden ze het eindelijk loslaten.

Maar nu zag ze in dat het geld haar een streek had geleverd. Het had haar, Ruth, een vrouw die een luttele vier jaar na de bevrijding van Dachau was geboren, doen geloven dat ze voor gevaar was afgeschermd. Hoe had ze de lessen uit haar orthodoxe jeugd kunnen vergeten? Dat lag allemaal in Gods handen! Kijk maar wat er gebeurde als je jezelf liet denken dat je fortuin gegarandeerd was, simpelweg omdat het gigantisch was. Idioot!

De muren waren nu volledig ontdaan van hun schaduwen. Het was weer ochtend. Ruth zette zich schrap voor een nieuwe dag. Ze had inmiddels geaccepteerd dat dit niet zomaar een dip in haar leven was; dat wat dit ook was, hoe het ook afliep, het nooit niet gebeurd zou zijn. Het was tijd om diep over deze situatie en over de onvermijdelijke gevolgen na te denken, om zich voor te bereiden: misschien was Carl gevallen voor een andere vrouw, misschien zelfs wel, jawel, voor Hannah Zolinski, met haar smalle taille en haar maffe manier van doen en haar donkere wimpers en blozende wangen. Maar er konden ook talloze andere dingen aan de hand zijn: Carl ontvoerd door Arabieren; Carl ontvoerd door een psychotische vrouw die door hem geobsedeerd was; misschien Carl en de Cadillac op de bodem van de Sound; Carl vermoord door zijn jaloerse zus Marjorie, van wie men aannam dat ze op reis was door Europa met een man in wie iedereen een of andere oplichter vermoedde; misschien een ontvoering door marsmannetjes; misschien een dissociatieve fugue. Misschien was hij depressief de rivier in gereden; misschien was hij dronken de rivier in gereden; misschien was hij afgeleid en de rivier in gereden. Misschien was hij een nieuw leven begonnen, ergens ver weg, omdat de druk en de eentonigheid van het familiebedrijf waar hij nooit voor had gekozen hem plotseling, ja, zelfs na al die jaren, te veel waren geworden.

Haar gedachten sloegen nog verder op hol. Ben je ooit je kind even uit het oog verloren in een pretpark of een supermarkt? Heel even maar? Pas op zo'n moment besef je echt hoe enorm en niet te doorzoeken de wereld feitelijk is – veel te groot om iets te vinden wat je echt kwijt bent.

Toen, om 6.48 uur in de ochtend, ging de telefoon.

Ruth kon niet meer nadenken en werd bang, maar haar lichaam wist wat haar te doen stond. Ze kwam haar bed uit als een stramme pop uit